

DARÁNYI SÁNDOR

Felvonásköz

Tudják, kérem, ha az ember megérti, hogy volt itt poén, ha nem is óriási
Miközben csinnadrattára várt, valami egetverően szellemesre,
Helyette végül rájön: alacsony és kopasz, vietnámi papucsban járkál az utcán,
A sarka enyhén retkes, zsebkendővel törli a feje búbját.
A kínai piacra megy: biciklit tol vagy targoncát, „Vigyázz-kocsi-kocsi-vigyázz” kiabálja,
S ha megkérdik, mibe kerül, „Egy vagy sok”, kérdez vissza.
Tofut eszik ott, ahol maguknak főznek, kartondobozokra
Dől le aludni, rozsdás konténerbe zárkózva menekül,
Ha a piacfelügyelet razziázik, mert papírjai nincsenek,
Trikók, fehérnemű, suhogós tréningruhák, bólogató kutyák
Tömkelegében téve dolgát; nagyjából ekkora a játéktér, ekkora
Reveláció rájönni, micsoda félreértés, hogy a magány elől
Másokhoz meneküljön, ha ugyan volt elveszett paradicsom, amelyből
A hormonjai kiűzték, mint besenyők Álmos atyát.
Szóval itt ez a putri, ez a széksorok közti aréna, maguk közepén,
Mindenki ül és senkise, néz és szerepel, nem bírja abbahagyni,
Mígnem a sarkánál fogva ki nem vonszolják a homokban;
A többi nézi önfeledten, aztán csinálja tovább,
Mert nincs jobb ötlete a történendőkre; az időt
Az időt azért kaptuk, hogy gyógyítsunk és feledjünk,
Faképnél hagyva egy öröklét szenvedéseit –
Teniszt, röplabdát, balettet néz így az ember tejüvegen át,
Alulról nedvesvörös salakot alkonyatban, felszökkenő
Talpak mintázatát, amint visszahullnak, majd fel megint;
Lassan mozduló, kócsagmódra fél lábon elálldogáló
Balerinákat, amint a feje fölött képviselnek
Valami egyszerit és megismételhetetlent
Épp a tucát, meg az ismételhetség által,
Mintha nem is a poén, hanem a redukció volna a lényeg.

Különben meg könnyen lehet, hogy ez itt a nyaralás,
És persze egy kanál vízben akár, felőlem bármikor.

Anterósz

„A lány a szokott bűnbocsátással felelt,
amelyben benne van az új bűnre való
felhatalmazás is.”

Móra Ferenc Aranykoporsó

Amikor a dolgok még nem az ellenkezőjüket jelentették.
A főhős mélyebbre ás, felszántja kertjét, hátha megtalálja,
Ami ötven éve történt, hisz úgyse történt semmi, oly jeltelenül,
És csak neki meg másvalakinek, aki úgy meghalt azóta,
Ahogy csak kevesen szoktak, az egyszeriek. És így végigbilleg az utcán,
Kitartja a kínt, mint a magas cét, vizsgálgatva magában,
Rezeg-e a léc, a mohos sziklasort, páfrányt, sokkoló-rózsaszín
Erika-bokréta kalapját, a látszat éveit; a képpé vált nem-igaz
Vonzó vidékei feltárulnak szemének, nehéz lélegzete.
Ez már azoknak a hívása, akik előre mentek
Az utolsók helyett.

Traumát azért kap az ifjú, hogy sarokpontjává téve rá építhesse
Sorsa templomát. Mikor még játszottak csak, egymás veteményét könnyű
Lábbal letiporva; de nem volt tétje, a másik
Biztos tudatában! A betegség nyelvén nem üzent senki; minden adott
Volt a feltételesben, sárkányok közt, nem törhetett elő,
Rombolhatott az aranygyapjú, bokraiból csattogva
A förtelmes csalogány.

Békét teremteni a lelkében, ebben a rémes családban,
Az ingoványra épült házban, mely alulról tart! Mégis,
Eldugni szavak mögé, amit mondani kellett, új volt; elhallgatni örökre
A megszegett parancsot, élni teherrel a nem-élő
Sokkal valóságosabb, vérét fügeként ejtő
jelenléte közepette, folyton csak viszonzva a viszonzhatatlant.